

for de bestemmelsers vedkommende, der vedrører denne sag – trådte i kraft den 1. juli 1999.

Ændringsloven tilføjedes hermed en § 3, hvor efter kommunalbestyrelsen »kan meddele dispensation fra forbudet mod anvendelse af en bolig til helårsbeboelse, jf. § 40, stk. 1, i lov om planlægning, til en person, der før den 21. oktober 1998 har været registreret i CPR med bopæl i en sådan bolig ...«. Ændringslovens § 3, stk. 5, har samme ordlyd som ovennævnte bestemmelse i planlovens § 40, stk. 3, idet den lyder:

»Kommunalbestyrelsens afgørelser efter stk. 1 kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.«

Det er i lovbemærkningerne til denne bestemmelse anført, at kommunalbestyrelsens »afgørelser i en dispensationssag ... er ... administrativt endelige«. Det er videre anført:

»Dette svarer til, hvad der gælder for afgørelser efter den almindelige dispensationsbestemmelse i planlovens § 40, stk. 2.«

I den betænkning, som Miljø- og Planlægningsudvalget den 7. maj 1999 afgav over lovforslaget, og hvormed et flertal indstillede lovforslaget til vedtagelse, er det anført, at et mindretal inden for flertallet (Venstres medlemmer af udvalget) kan tilslutte sig lovforslaget på baggrund af nogle af ministeren afgivne tilkendegivelser, idet mindretallet i betænkningen bl.a. har udtalt følgende:

»Da retlige spørgsmål ifølge lovforslaget kan indklages for Naturklagenævnet, er borgernes retssikkerhed på området tilgodeset ...«.

Den tilkendegivelse fra ministeren, som der i dette afsnit henvises til, er ministerens besvarelse af udvalgets spørgsmål nr. 6, der ikke er optrykt som bilag til betænkningen. Besvarelsen lyder således:

»Spørgsmål 6

Hvad er ministerens begrundelse for, at kommunalbestyrelsens afgørelse i dispensationssager ikke kan ankes?

Svar

Det følger af planlovens § 58, stk. 1, nr. 3, at retlige spørgsmål altid kan påklages til Naturklagenævnet. Det gælder også retlige spørgsmål, der knytter sig til afviklingsdispensationsordningen.

Lovforslaget fastholder også for afviklingsdispensationer planlovens hovedregler, hvorefter

der ikke kan klages over kommunalbestyrelsens skønmæssige beslutninger.

Jeg har således ikke fundet grundlag for at fravige planlovens hovedprincipper i nærværende lovforslag.

Lovforslagets § 3, stk. 6, svarer i øvrigt til den nuværende klagebestemmelse i planlovens § 40, stk. 3.«

Efter lovens vedtagelse udsendte Skov- og Naturstyrelsen den 14. juni 1999 en orientering til samtlige kommunalbestyrelser, tilsynsråd og politimestre om loven. Det er heri i afsnit 1.7 under overskriften »Klage« anført:

»Det fremgår udtrykkeligt af loven, at kommunalbestyrelsens afgørelser om »afviklingsdispensationer« ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.«

Den 18. juni 1999 udsendte Skov- og Naturstyrelsen imidlertid en ny orientering til samme kreds som den ovennævnte og anførte:

»I det pågældende brev (af 14. juni 1999) er det i afsnit 7.1 oplyst, at kommunalbestyrelsens afgørelser om »afviklingsdispensationer« ifølge loven ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.

På givne foranledning skal det herved præciseres, at dette indebærer, at de skønmæssige elementer i en afgørelse om »afviklingsdispensation« ikke kan påklages til anden administrativ myndighed, hvorimod retlige spørgsmål kan påklages til Naturklagenævnet, jf. herved planlovens § 58, stk. 1, nr. 3.

Der bør gives klagevejledning i overensstemmelse hermed.«

Naturklagenævnets sekretariat har til brug for Naturklagenævnets stillingtagen til det principielle spørgsmål om klageadgang anmodet Skov- og Naturstyrelsen om at redegøre for den fortolkning af ændringslovens § 3, stk. 5, som er kommet til udtryk i styrelsens seneste orienteringsskrivelse af 18. juni 1999, og styrelsen er med skrivelse af 27. september 1999 fremkommet med en sådan udtalelse.

Styrelsen har anført, at man er af den opfattelse, at § 3, stk. 5, i den specielle tidsbegrænsede dispensationsordning ikke afskærer klager over retlige spørgsmål, hvilket styrelsen finder fremgår af lovens forarbejder. Styrelsen har i den forbindelse henvist til ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 6 fra Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg og til udvalgsbetænkningens oplysning om, at et mindretal i udvalget har lagt